

AMÉLIE NOTHOMB

Wie liefheeft wint

ROMAN

Hij kan zijn woede niet verkroppen.

Verkroppen is een werkwoord dat alleen ontkennend wordt gebruikt. Je zult nooit lezen dat iemand zijn woede verkropt. Waarom niet? Omdat woede belangrijk is, ze beschermt je tegen wanhoop.

Drie uur geleden was hij nog de gelukkigste man ter wereld.

‘Jij bent de mooiste. Bij jou vergeleken zijn alle andere vrouwen lelijk. Sterker nog. Bij jou vergeleken bestaan de anderen niet eens.’

‘Je zult er toch aan moeten wennen.’

‘We doen het nu al vijf jaar en hebben nog nooit zo lekker gevreeën. Heb je zoiets al eerder gehoord?’

‘Nee.’

‘Je heet Reine. In het begin schrikte je naam me af. Nu zou ik niet meer willen dat je anders heette. Koningin, dat ben jij ten voeten uit. Blijf in mijn armen, mijn lief.’

‘Ik kan niet.’

‘Wat ga je doen?’

‘Ik ga trouwen.’

‘Heel leuk.’

‘Het is geen grap. Ik trouw over twee dagen met Jean-Louis.’

‘Wat vertel je me nu?’

‘Jean-Louis. Je kent hem wel.’

‘Maar je houdt van mij. Je wil met mij trouwen.’

‘Toen mijn ouders trouwden, hielden ze zielsveel van elkaar. Ze hebben een middelmatig leven geleid. Nu speelt mijn moeder

voor dienstmeid voor mijn vader. Daar bedank ik voor.'

'Met mij krijg je geen middelmatig leven.'

'We zijn nu al vijf jaar samen en behalve in bed heb je nog niets gepresteerd.'

'Daar heb ik je anders nooit over horen klagen.'

'Doe niet zo ordinair. Jean-Louis wordt de nummer twee in een groot elektronikabedrijf. Hij neemt me mee naar Parijs.'

'Parijs!'

'Parijs, ja. De stad der steden, het ware leven. Waar ik altijd van gedroomd heb. Hoe vaak heb ik je niet gezegd dat ik weg wilde uit dit gat?'

'Ja, maar ik ben pas vijftientig.'

'En ik ben ál vijftientig. Ik kan niet langer wachten.'

'Weet Jean-Louis van mijn bestaan?'

'Ja, natuurlijk.'

'En heeft hij geen bezwaar?'

'Dit behoort tot het verleden.'

‘Het verleden! Een half uur geleden lagen we nog heerlijk te rollebollen!’

‘Dat was dan de laatste keer.’

Zwijgend kleeft Reine zich verder aan.

‘Maar liefste, dat kan niet waar zijn. Zeg me dat dit een afschuwelijke nachtmerrie is, een smakeloze grap, een provocatie.’

‘Toch is het waar. Vaarwel.’

Hij blijft alleen achter en geeft zich over aan woede. Om die woede te voeden besluit hij zich te wreken. Door Reine om het leven te brengen? Geen sprake van. Dat zou zich tegen hem keren.

Hij wil bovenal dat Reine lijdt. Dat ze evenveel lijdt als hij.

Hij zal zijn woede nooit kunnen verkroppen.

Op het terras van haar favoriete café genoot Dominique van de zaterdagmiddag. Ze hield van de septemberzon, die haar verwarmde maar haar huid niet verbrandde.

Ze was secretaresse bij een import-export-bedrijf en daar was ze trots op. Haar vader was zeevisser, haar moeder huisvrouw. ‘Je bent een onafhankelijke vrouw,’ had die tegen haar gezegd. ‘Goed zo!’

Op haar vijftienvingste zag ze de toekomst met vertrouwen tegemoet. Ze vond het fijn om ongetrouwd te zijn. De liefde zou wel ko-

men als de tijd daar rijp voor was. Als ze keek naar sommige van haar getrouwde vriendinnen die al moeder waren, was ze blij dat zij het anders had aangepakt. Gesetteld zijn, wat een droevig lot!

Ze had niet in de gaten dat een man aan het tafeltje naast haar naar haar zat te staren.

‘Dag, mademoiselle. Mag ik u iets te drinken aanbieden?’

Ze wist niet wat ze moest zeggen. Hij interpreteerde dat als een ja en kwam tegenover haar zitten.

‘Ober, champagne!’

‘Twee glazen?’

‘Een fles. Van de beste kwaliteit.’

De kelner bracht een fles Deutz en schonk twee flûtes vol.

‘Hebt u iets te vieren?’ vroeg de jonge vrouw.

‘Onze ontmoeting.’

Ze klonken. Dominique had nog nooit goede champagne gedronken en was verbaasd dat ze het zo lekker vond.

‘Hoe heet u?’

‘Claude. En u?’

Ze antwoordde dat ze Dominique heette en al vijf jaar als secretaresse bij Terrage werkte. En deed er toen het zwijgen toe, omdat hij toch niet leek te luisteren.

‘Wat doet u voor werk?’ vroeg ze ten slotte.

‘Ik ga een bedrijf oprichten in Parijs,’ zei hij op afwerende toon, alsof hij geen zin had er dieper op in te gaan.

Ze wist niet waarom, maar ze vond die man een beetje eng. Ze ontspande toen ze bedacht dat hij haar welbeschouwd zelf had aangesproken. Wat kon het haar schelen dat ze hem tegenviel?

‘U bent betoverend, Dominique.’

Ze verslikte zich in haar slok champagne.

‘En ik ben vast niet de eerste die dat zegt.’

Dat was hij wel. Tot dan toe had alleen haar moeder dat tegen haar gezegd en dus had ze het met een korrel zout genomen.

‘Ik weet niet wat ik daarop moet zeggen, meneer.’

‘Noem me maar Claude. We zijn even oud.’

‘Maar ik ben geen jonge onderneemster.’

‘Staar u niet blind op dat detail. Ik wil u graag nog een keer terugzien.’

Hij wilde per se haar telefoonnummer hebben. Ze gaf het met tegenzin en stond gauw op om haar verlegenheid te verbergen.

Als ze een gewoon meisje was geweest, dan zou ze een vriendin hebben gebeld om haar over het gebeurde te vertellen. Maar ze schaamde zich altijd, een gevoel dat ze niet kon verklaren. Ze praatte er zo zelden over dat ze niet wist dat het eigenlijk een complex was.

Ze wist dat niet alle jonge vrouwen er last van hadden. Op het werk had ze kittige collegaatjes die versierpraatjes gewend waren.

Tegen haar zei niemand zulke dingen en ze had daaruit geconcludeerd dat ze niet knap was. In werkelijkheid probeerde niemand haar te versieren omdat mannen aanvoelden dat ze een probleem had.

Die man – Claude, ze zou eraan moeten wennen hem zo te noemen – had het niet aanvoeld. Ze raapte haar moed bijeen om een blik in de spiegel te werpen. Betoverend, had hij gezegd. Wat had hij in haar gezien?

Ze dacht na. De oprichter van een bedrijf heeft geen reden om te liegen tegen een onbeduidende secretaresse. Hij had zich niet gedragen als een man die uit is op een avontuurtje. Laat ik zijn telefoontje even afwachten, dacht ze.

Er ging een week voorbij. Ik had kunnen weten dat hij zomaar wat zei. Maar goed dat ik het aan niemand heb verteld.

‘Goedenavond, kan ik Dominique even spreken?’

‘Daar spreekt u mee.’

‘Met Claude. Hoe gaat het?’

‘Ik dacht dat u me vergeten was.’

‘U bent niet iemand die je gemakkelijk vergeet. Sorry dat het zo lang duurde. Ik moest naar Parijs om een paar belangrijke zaken te regelen voor mijn onderneming. Hebt u vanavond iets te doen?’

In het restaurant bestelde hij voor haar. Tot haar verbazing vond ze dat prettig, en het was gemakkelijk bovendien: ze was bang dat ze anders weinig verfijnde gerechten zou kiezen.

‘U ziet er heel elegant uit,’ zei hij met een kennersblik.

Ze had moeite om niet te blozen. Ik hoop echt dat hij het woord voert, dacht ze, anders red ik het niet.

‘Hoe heet uw bedrijf?’ vroeg ze.

‘Eigenlijk is het de Parijse dochteronderneming van Terrage. Een import-exportbedrijf.’

Ze lachte.

‘Ik wist wel dat u niet naar me luisterde, laatst, anders zou die toevalligheid u opgevalen zijn. Daar werk ik.’

‘Bij Terrage? Niet te geloven!’

Ze vroeg hem wie zijn contactpersonen waren. Hij antwoordde dat hij rechtstreeks contact had met de algemeen directeur. Ze voelde dat haar complex haar de adem afsneed en veranderde van onderwerp.

‘Houdt u van Parijs?’

‘Ik heb er altijd al willen wonen. Het is zo’n bruisende stad.’

‘Ik ben er nog nooit geweest.’

‘U vindt het er vast geweldig.’

‘Dan moet ik er natuurlijk wel een keertje naartoe.’

‘Als we getrouwd zijn, zult u er wel moeten wonen.’

Ze legde haar bestek neer, haalde diep adem en zei: 'Ik word niet graag voor de gek gehouden.'

'Ik ben bloedserieus. Dominique, wilt u met me trouwen?'

'U kent me niet eens.'

'Ik wist op het eerste gezicht dat u de vrouw was die ik zocht.'

'Voor hoeveel vrouwen hebt u dit nummer-tje al opgevoerd?'

'U bent de eerste.'

Ze stond trillend op.

'Ik voel me niet goed, ik ga naar huis.'

'U hebt nog niets gegeten.'

'Ik heb geen trek.'

Hij volgde haar naar buiten.

'Zal ik u naar huis brengen?'

'Doe geen moeite, nog bedankt voor de uitnodiging.'

Ze zette er flink de pas in en stelde opgelucht vast dat hij haar niet achterna kwam. Wat was er mis met die vent? Hij was

vast niet goed snik, dat hij zich zo gedroeg.

De frisse lucht deed haar goed. Ze voelde zich blij als wild dat aan de jager was ontsnapt, ging zodra ze thuis was naar bed en viel in een droomloze slaap.

De volgende morgen ging de telefoon.

‘Dominique? Ik heb me als een hufter gedragen. Hoe kan ik het goedmaken?’

‘Door me met rust te laten.’

‘Dat begrijp ik. Ik geef u mijn nummer. Bel me maar als u daar behoefte aan hebt.’

Ze noteerde het nummer dat hij haar dicteerde, vastbesloten er geen gebruik van te maken.

Iedere zondag ging ze lunchen bij haar ouders. Onderweg kocht ze een Paris-Brest-taartje bij de banketbakkerij.

De maaltijd verliep probleemloos. Dominique, die enig kind was, had de zwijgzaamheid van haar vader en de gelijkmoedigheid van haar moeder geërfd. Maar die nam haar dochter uitgebreid op.

‘Wat is er, mama?’

‘Ik weet het niet. Volgens mij is er met jou iets bijzonders aan de hand.’

‘Staar alsjeblieft niet zo naar me.’

Die middag, tijdens de zondagswandeling, werden er evenmin veel woorden gewisseld. Maar Dominique beseftte dat haar moeder gelijk had. Het landschap maakte veel meer indruk op haar, alsof ze het voor het eerst zag. Onderweg keken de mensen haar vreemd aan.

‘Wat is uw dochter mooi geworden!’ zei een vrouw tegen haar ouders.

Voor het eerst realiseerde Dominique zich dat ze graag uit deze stad weg wilde.

Thuisgekomen nam ze een bad om tot rust te komen. Ze hield stand tot aan het avondeten en draaide toen tot haar schande het

nummer van Claude. Hij nam op na één keer overgaan, alsof hij de hele dag naast de telefoon had zitten wachten.

‘Ik hoopte zo dat u zou bellen.’

‘Ik weet niet waarom ik dit doe. U hebt een eigenaardige invloed op mij. U loopt veel te hard van stapel. Ik ken u niet eens.’

‘Dat is zo. Ik ben te onstuimig, het is onvergeeflijk. Ik heb me nog nooit eerder zo gedragen, dat is niets voor mij.’

Ze gingen samen iets drinken. Claude was grappig en lief. Dominique dacht dat ze zich in hem had vergist. Het was een aardige jongen.

Iedere avond sprak hij met haar af op een andere plek. De jonge vrouw realiseerde zich dat ze daar met plezier naar uitkeek.

De zaterdag daarop belde ze haar moeder en vroeg of ze iemand mee mocht nemen naar de zondagslunch.